

Pašvaldības aģentūra
RĪGAS PILSĒTAS ARHITEKTA BIROJS

Reģistrācijas Nr. 90002099755, Dzirnau iela 60A-21, Rīga, LV-1050,
tālrunis 67105941, fakss 67105998, e-pasts: rpab@riga.lv

RĪGAS PILSĒTAS ARHITEKTA KOLĒĢIJAS
SĒDES PROTOKOLS

2016. gada 6. janvārī

Nr.1 (92)

Sēde tiek atklāta: plkst. 14:05

Sēdi vada: direktors, Rīgas pilsētas arhitekts G. Princis

Sēdi protokolē: E. Lūse

Sēdē piedalās kolēģijas locekļi:

J. Asaris (pārstāvēt J. Dambi), E. Bērziņš, V. Brūzis, J. Dripe, H. Gūtmane, T. Kokins, J. Krastiņš, I. Leikums, I. Purmale, V. Šlars, V. Valgums

Sēdē nepiedalās kolēģijas locekļi:

J. Andiņš, V. Briedis, J. Dambis, G. Grikmane, A. Kronbergs, E. Neilands, A. Pauniņš, I. Rukšāne, M. Straume

Sēdē piedalās:

I. Ābele, *RPAB*

I. Balodis, *Apeirons*

A. Blodons, *VNĪ*

J. Briedis, *Apeirons*

R. Bula, *RPAB*

Z. Gaile, *SIA "Zaigas Gales birojs"*

U. Kolkovskis, *VNĪ*

A. Kozlovska, *LETA*

E. Kupčs, *Latvijas Radio*

I. Metnieks, *RPAB*

G. Nāgels, *Latvijas Okupācijas muzeja biedrība*

V. Nollendorfs, *Latvijas Okupācijas muzeja biedrība*

I. Pujāts, SIA "5. iela"

I. Rudzīte, SIA "5. iela"

M. Sinka, Latvijas Okupācijas muzeja biedrība

L. Strazda, Latvijas Okupācijas muzeja biedrība

I. Žūka, Rīgas pilsētas būvvalde

Darba kārtībā:

1. Latvijas Okupācijas muzeja (Latviešu strēlnieku laukumā 1, Rīgā) pārbūves projekta turpmākā virzību, ņemot vērā 14. decembra Rīgas būvvaldes rīkotajā diskusijā (sk. [šeit](#)) paustos viedokļus un izvērtējot projektētāju veiktos uzlabojumus projektā. Prezentāciju skatīt [šeit](#).
2. Pārskats par 2015. gadā paveikto Rīgas pilsētas arhitekta kolēģijā, skatīt [šeit](#).

Diskusijā piedalās: J. Asaris (pārstāvējot J. Dambi), E. Bērziņš, V. Brūzis, J. Dripe, H. Gūtmane, T. Kokins, J. Krastiņš, I. Leikums, I. Purmale, V. Šlars, V. Valgums, I. Rudzīte, I. Balodis, R. Bula, Z. Gaile

Jautājumi:

I. Balodis: Ir patīkami, ka izstrādājot šo projekta versiju tika veltīta uzmanība vides pieejamības jautājumiem. Projekta attīstītāji ir konsultējušies ar "Apeironu" un kopīgi nonākuši līdz risinājumiem. Pašreizējais variants paredz ierīkot pacelājus līmeņa starpību pārvarēšanai iekštelpās un izstāžu telpās, kā arī liftu starp stāviem.

Lūgums projekta attīstītājiem būtu turpināt sadarboties ar "Apeironu" arī projekta realizācijas gaitā, lai universālā dizaina un vides pieejamības aspektā tiešām principi tiktu ievēroti arī realitātē, nevis tikai uz papīra. Universālā dizaina aspektā ir būtiski, lai apmeklētājam būtu nepārprotami skaidrs, kā orientēties un virzīties telpā. Ir maksimāli jānovērš iespēja apmeklētājam vidē apmulst. Būtiska, protams, ir arī apkārtējā infrastruktūra, auto novietošana – nokļūšana līdz pašam objektam, ne tikai iekļūšana un pārvietošanās tajā.

Aspekts, kas nav ticis gana apspriests, gan šī projekta izstrādes ietvaros, gan Latvijā vispār, ir cilvēku evakuācija, sevišķi cilvēku ar dažādiem funkcionāliem traucējumiem, evakuācija. Latvijā trūkst pieredzes evakuācijas jautājumu risināšana jau projektēšanas gaitā. Pārsvārā šie risinājumi tiek paredzēti tikai ekspluatācijas gaitā. Piemēram, pasaulē sabiedriskās ēkās mēdz paredzēt vienu ugunsdrošo telpu. Latvijā šādas prakses nav, bet par šo jautājumu ir vērts padomāt.

Z. Gaile: Prieks, ka projekta attīstītāji ir konsultējušies ar "Apeironu". Personīgi uzskatu, ka panduss būtu vēlamāks risinājums līmeņu starpību pārvarēšanai iekštelpās.

Otrs būtisks jautājums – vai nebūtu iespējams izmainīt kādas iekštelpas funkciju un paredzēt veikala ierīkošanai, tādējādi atbrīvojot ieejas stikloto apjomu no šīs funkcijas. Šobrīd veikala atrašanās stiklotojā apjomā būtiski bojā skatu uz muzeju.

Jumta ainavai ir jābūt tik pat korektai kā fasādes ainavai. Šobrīd vizualizācijās, nav

gana akcentēti parādītas ventilācijas šahtas un skursteņi uz jumta, radot iespējams maldīgu priekšstatu par to, kā rezultātā varētu izskatīties jumta ainava.

Šaubas rada arī fasādes stiklojums Grēcinieku ielas pusē, ņemot vērā, ka šajā ēkā tiks izbūvētas dažādu funkciju telpas.

I. Rudzīte: Stiklotās fasādes pusē telpās ir paredzētas noslēgtas galda virsmas, ar atbilstošām gaismām, tumšiem paneļiem un speciālām žalūzijām, lai, skatoties no Grēcinieku ielas puses, telpās būtu jaušama konceptuāla vienotība.

R. Bula: Gandrīz visi iebildumi, kas izteikti kopš 2007. gada, kad oficiāli tika uzsākta Okupācijas muzeja piebūves priekšlikuma izskatīšana, pašreiz ņemti vērā. Piebūve izvietota uz Grēcinieku ielas apbūves līnijas un pie tās nav paredzēta koku grupa. Ņemot vērā, ka esošais muzeja ēkas apjoms atkārtoti atzīts par kultūrvēsturisku vērtību ir pilnībā saglabāta tā oriģinālā vara un zaļā granīta plākšņu apdare un daļēji samazināts iepriekš paredzētā stiklotā vējtvera apjoms. Vai daļēja stiklotā vējtvera saglabāšana ir pieņemama, būtu izdiskutējams jautājums.

Nav pārliecinošs esošā un jaunā apjoma sadurvieta risinājums, kā arī paša jaunā apjoma arhitektoniskais risinājums, kas radies zināmā mērā mehāniski pārdalot iepriekšējo kopapjoma apdares materiālu kārtojumu. Izvērtējama iespēja atteikties no jaunā apjoma fasādes horizontālā dalījuma, turpinot esošā apjoma stikla joslu, fasādi veidojot kā tīru plakni.

J. Dripe: Šī projekta process var kalpot kā pamācošs bezprecedenta gadījums, kad iejaukšanās projektā notikusi tik vēlā tā stadijā. Šobrīd projektu vairs nevar uzskatīt par tīru autordarbu un tas ir kļuvis par visu projekta apspriedēs iesaistīto kopējo atbildību.

Vides pieejamības aspekts ir visnotaļ nopietns un tam jāpievērš rūpīga uzmanība arī procesa fināla stadijās.

Rūpīgi ir jāizvērtē pretējās puses stiklotā apjoma, kas šodien ir veikals, nākotne. Ir jābūt skaļam lēmumam, ka to ir jālikvidē. Tāpat jābūt lēmumam likvidēt lielformāta plakātu izvietojumu uz vēsturiskās fasādes, kas, šobrīd nodara visai būtisku kaitējumu telpiskajai ainavai.

Šobrīd tiek apspriestas nianšes, bet kopumā var uzskatīt, ka projekta autors uzdevumu ir izpildījis un autori bijuši godprātīgi. Rastais kompromiss ir gana labs, lai pragmatiski turpinātu darbu pie projekta. Šobrīd mūsu kopējā atbildība ir darīt visu, lai tiek pieņemti lēmumi un process turpinātos.

V. Brūzis: Jānorāda, ka pašreiz būvvaldē nav iesniegti tehniskie risinājumi projekta variantam, kas pilnveidots pēc publiskās diskusijas un tiek apspriests šajā sēdē. Šis būvniecības ieceres izskatīšanai būtu nepieciešams Rīgas būvvaldē iesniegt attiecīgus risinājumus.

Rīgas būvvalde ir gatava būt pretimnākoša un izskatīt projekta jauno versiju un tehniskos risinājumus noteiktajā termiņā.

Runājot par vēsturiskā apjoma vējtveri – ēkas kultūrvēsturiskā vērtība jau ir zināma, bet ir jāizvērtē, vai šis vējtveris, kas iegūst pavisam citu raksturu, ir tas elements, kas būtiski ietekmē šīs ēkas vērtību.

I. Purmale: Šodienas jautājums ir vērtējams tikai subjektīvi, jo visi objektīvie kritēriji ir izpildīti - atbilstība apbūves rādītājiem, apbūves noteikumiem un vispārzināmiem principiem.

Subjektīvi – tīri filozofiskā skatījumā šķiet, ka ideju par pāreju no tumšā uz gaišo, no vecā uz jauno vislabāk raksturo sākotnējais projekta variants, kur šie apjomi ir gandrīz līdzvērtīgi, viens otru papildina un turpina.

Ja mēs uzskatām, ka tomēr būtiski ir saglabāt okupācijas muzeja ēku pilnā apjomā kā vēsturisku vērtību, neiejaucoties esošajā apjomā un sastāvā, tad šis pēdējais variants ir vēlamāks. Tomēr šajā gadījumā šķiet, ka jaunajam apjomam trūkst kāda raksturojošā elementa, kas demonstrētu, ka tas ir būvēts un projektēts šajā laika posmā. Varbūt to raksturo stiklotā fasāde Grēcinieku ielas pusē, bet, skatoties no krastmalas, ir grūti nojaust, ka jaunais apjoms ir mūsu laika būve. Kā arī traucējoša ir šī stiklotā šaurā josla, kas it kā pasvītro horizontālo dalījumu un sasaista veco apjomu ar jauno.

J. Krastiņš: Gribētu uzteikt procesu, kas ir norisinājies pēdējā laikā – tas ir bijis ļoti simpātisks, konstruktīvs un arī cilvēcisks. Galvenais, lai ēka neturpinātu būt vienaldzīga pret Vecrīgu. Esošā ēka ir kultūrvēsturiski vērtīga, bet tajā pašā laikā neiederīga Vecrīgas apbūvē. Šo ēku paplašinot nedrīkst šo neiederību pasvītrot. Visa šī diskusija ir sākusies tieši pilsētbūvnieciskā konteksta dēļ. Kopumā projekts ir attīstījies pozitīvā virzienā, un tas ir tikai apsveicami. Ieviestās izmaiņas, protams, ir ļoti labas, izņemot Grēcinieku ielas fasādi, kas ir diezgan nemotivēta – tur ir tik ļoti dažāda rakstura telpas aiz viengabalaina, plaša iestiklojuma, ka par arhitektūras semantiku vispār neklājas runāt. Tā ir ignorēta, tāpat kā no pašiem pirmsākumiem šī ideja konceptuāli ignorēja vidi, ignorēja Vecrīgu.

Šobrīd piedāvātais risinājums dod iespēju arī nākotnē attīstīt Strēlnieku laukuma apbūvi. Tas iederas kontekstā ar to, kas jau ir paredzēts Grēcinieku ielas posmā starp muzeju un Kungu ielu. Iespējams, tuvākajā nākotnē Grēcinieku iela sāks iegūt savus telpiskos parametrus. Muzejs nedrīkst būt pēdējā siena priekšā Vecrīgai. Šobrīd piedāvātais risinājums neizslēdz iespēju turpmākai Vecrīgas pilnveidošanai un harmonizācijai.

Ar šādu risinājumu kultūrvēsturisko vērtību nevar aizskart. Kultūrvēsturisko vērtību nevar aizskart arī blakus ēka. Nav tā, ka vērtību iespējams saglabāt vienīgi neko nemainot. Arī papildus pakāpieni uz Strēlnieku laukumu – normāla pandusa iestrādāšana kāpnēs – ne degradēs, ne pārveidos kultūrvēsturisko vērtību un tā saukto vēsturisko patiesību.

Pašreizējā projekta piedāvājumā jaunais stiklotais apjoms (vējtveris) muzeja ieejas daļā pienāk pārāk tuvu balstiem, un šķiet neproporcionāls. Nepārlicina, ka ir iegūta funkcionāla, ļoti nepieciešama telpa. Sadures vieta starp vēsturisko un jauno fasādi ir formāla un pārāk šaura josla, tai trūkst izkoptu proporciju. Varbūt harmoniskāks risinājums būtu paplašinājuma daļā turpināt vēsturiskās fasādes horizontālo joslu principu: tur nav lietots viens un tas pats apdares materiāls cokola daļā un augstākajos līmeņos. Iespējams, kāda tumšāka materiāla lietošana paplašinājuma cokoldaļā ļautu iegūtu harmoniskāku veidolu.

Šobrīd Latvijas Okupācijas muzejs ir brīvi stāvoša ēka Latviešu Strēlnieku laukuma

telpiski nedefinējamā, faktiski haotiskajā vidē, kas neatbilst Vecrīgas apbūves raksturam un pilsēttelpas struktūras loģikai. Nākotnē ir jāizveidojas apbūvei gan starp Grēcinieku ielu un Strēlnieku laukumu, gan gar Kaļķu ielu, un acīmredzot jānoslēdz arī Vecrīgas apbūves fronte gar 11. novembra krastmalu, lai Latviešu Strēlnieku laukums iegūtu laukumam kā tādām un Vecrīgas mērogam atbilstošus telpiskos parametrus. Tad esošā Okupācijas muzeja ēka iegūtu Vecrīgā organiski integrētas un vidē dominējošas celtnes lomu, bet piebūves arhitektoniskajam veidolam īpašas nozīmes vairs nebūtu. Paplašinājums šādu iespēju nedrīkst izslēgt, uz veiktās izmaiņas projektā šo ceļu ieskicē.

H. Gūtmane: Jautājums par ārtelpu un tās sasaisti ar ēku – kaut kādā veidā būtu jārunā ar pilsētu par to, kas kurā posmā tiks būvēts, un vajadzētu sasaistīt materiālus, kas tiek lietoti gan projekta ietvaros, gan ārpus tā. Jā, es atstātu kokus.

Ja runā par simbolisku sajūtām un emocijām, tad koki fasādes priekšā viennozīmīgi ietekmēs un emocionāli uzrunās pozitīvā virzienā. Jautājums par kokiem ir jārisina kopā ar Krastiņa kunga iezīmēto jautājumu par tālāko Okupācijas muzeja apkārtnes attīstību.

T. Kokins: Subjektīvi droši vien pievienojos tiem, kas atbalsta autora oriģinālo ieceri, pie nosacījuma, ka mēs šo vietu vērtējam tādu, kāda tā ir šodien. Iespējams viens no nevajadzīgu diskusiju avotiem ir fakts, ka mēs neredzam nākotnes scenāriju šim laukumam. Bet, lai pilnvērtīgi spriestu par to, kā ēka izskatīsies nākotnē, kurš no variantiem ir labākais, ir vajadzīgs nākotnes konteksts. Pirmais un trešais variants ir subjektīvu viedokļu sadursme, bet, lai varētu izvēlēties, būtu nepieciešams redzēt konkrētus nākotnes scenārijus. Ja raugāties tālākā nākotnē un runājam par Strēlnieku laukumu, kas ir nākotnē atjaunots ideālā stāvoklī, tad šobrīd piedāvātais 3. variants ir optimāls risinājums.

Pievienojos Z. Gailis kundzes teiktajam par jumta ainavu – visas detaļas ir objektīvi jāievērtē vizualizācijās. Un tās nekādā gadījumā nedrīkst būt redzamas no Strēlnieku laukuma. Stikla vējtveris ir diskutabls jautājums, un, ja tiek saglabāta suvenīru veikala atrašanās vieta tajā, ieteikums autoriem ir pievērst mēbeļu un interjera dizainam tik pat lielu uzmanību, kā visam pārējam veidolam.

I. Leikums: Izstrādājot projektu nākamajās stadijās, tā sastāvā ir jāpieprasa detalizācijas svarīgākajiem mezgliem un elementiem. Būvdarbu realizācijas stadijā svarīgi saskaņot nozīmīgāko interjera elementu un apdares materiālu paraugus ar projekta autoru, pasūtītāju tādējādi nodrošinot precīzu projekta risinājumu realizāciju dabā. Un tikai tad veikt attiecīgo materiālu gala pasūtījumus.

Svarīgi vēlreiz projektētājiem šobrīd pārliecināties par to, vai ir precīzi aprēķinātas inženiertehniskās jaudas, vai no tām izrietošās ēkā uzstādāmās inženieriekārtas un izbūvējamās tehniskās telpas projektā ir parādītas korekti un nebūs izmaiņas apjomos. Tas ļautu izvairīties no iespējamām izmaiņām būvdarbu veikšanas laikā, lai, piemēram, tā rezultātā uz jumta nebūtu ainavu un skatu bojājoši elementi. Jau projekta stadijā vajadzētu domāt par vienota stila orientējošajām zīmēm, gan iekšā ēkā, gan ārpus tās, padomāt par to atrašanās vietām, izmēriem un formām.

V. Šlars: Piekrītu Krastiņa kunga teiktajam, par pilsētbūvniecisko situāciju. Tas, ka ir ievērota būvlaide, nekādā veidā nerisina kopējo pilsētbūvniecisko situāciju.

Subjektīvi visi trīs varianti nešķiet līdz galam pieņemami. Varbūt pilsētai tik nozīmīgā vietā ir vērts rīkot precedenta konkursu fasādei.

E. Bērziņš: Trešais risinājums ir krietni provinciālāks, tomēr atbilst principiem, kas varbūt nemaz nav slikti. Būtiska atšķirība starp oriģinālo projektu un šobrīd piedāvāto – ja sākotnējā versija ir tīrs autora darbs neitrālā vidē, tad šajā versijā ir konsekventi ievēroti pilsētībūvnieciskie principi.

Burzmā, kas varētu izveidoties turpinot laukuma apbūvi, aspekti, kas šobrīd izpelnās asu kritiku varētu arī tikt notušēti. Attiecībā uz laukuma struktūru, apbūves mērogiem vajadzētu censties nepaturēt *status quo*, ka laukums, kāds tas ir tagad, tāds pats būs arī nākotnē.

Ieteikums attiecībā uz iekštelpu semantiku – klusuma telpai būtu jāfunkcionē kā izstāžu telpas reālajam turpinājumam, nevis kā vienai no administrācijas telpām, kas novietota aiz servera telpas, aiz tualetes, aiz gaitenā durvīm. Tā funkcionāli un semantiski ir būtiska telpa, kurā apmeklētāju grupa pabeidz apmeklējumu.

V. Valgums: Piekrītu jau izteiktajiem viedokļiem par jumta ainavu.

Ja vērtē visus šos fasāžu projektus, sliecos piekrist E. Bērziņa kungam, ka līdz galam neapmierina neviens. Bet tuvāk pēc savas filozofijas, pēc tīrības, ar skatījumu uz nākotni ir sākotnējais variants.

Izmantojot labāku stiklojumu būtu iespējams labāk akcentēt, atdalīt un radīt atbilstošas proporcijas starp to balto un tumšo. Nebūtu slikti, ja no zāles pavērtos kāds skats uz ārtelpu.

J. Asaris: Strauji tuvojoties Latvijas simtgadei, jāpauž aicinājums pēc iespējas ātrāk nonākt pie slēdziena un sagatavot dokumentāciju, lai varētu pēc iespējas laicīgāk nonākt pie optimāla rezultāta.

Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcija uzskata, ka protams, ir pozitīvi diskutēt par uzlabojumiem un par vides pieejamības risinājumiem. Bet attiecībā uz prezentētajiem piedāvājumiem, nākas piekrist pastāvošajam viedoklim, ka gala risinājumu nevarēs nosaukt par tīru autordarbu. Un pārsvarā šāda veida kolektīva projektēšana pie īpaši laba rezultāta nenoved.

G.Princis: Mans kopsavilkums sekojot diskusijai 14.decembrī un šodien ir, ka kolēģijas locekļi projekta piedāvātos uzlabojumus un attīstību kopumā vērtē pozitīvi, galvenokārt atbalstot projektā ieviestās izmaiņas. RPAB līdz 15. janvārim sagatavos atzinumu par autoru un pasūtītāja piedāvātajiem projekta uzlabošanas priekšlikumiem.

2. dienas kārtības punkts: Pārskats par 2015. gadā paveikto Rīgas pilsētas arhitekta kolēģijā.

G. Princis: Kolēģijas sēdes otrajā daļā diskutēsim par RPAB kolēģijā paveikto 2015. gadā, kā arī turpmākajiem darbības mērķiem un uzdevumiem.

Pirmkārt vēlos pateikties sadarbības partneriem un ekspertiem par nesavtīgu darbu (kopā 180,5 ekspertstundas) kolēģijā 2015 gadā (kopsavilkums [šeit](#)).

2016. gads īpašs ar to, ka tas ir dažādu pilsētas tematisko plānu un pilsētībūvniecisko risinājumu izstrādāšanas gads. Šajā gadā Rīgas pilsēta plāno izstrādāt jauno Rīgas teritorijas plānojumu, ko paredzēts apstiprināt 2017. gadā. Pilsētas plānotāji ir izteikušas vēlmi sadarboties ar RPA kolēģiju par plāna risinājumiem.

Plānojuma tematisko sadaļu līmenī šobrīd ir ieskicētas pilsētas telpiskā kompozīcija, kurā plānotāji vēlas nākt klajā ar jauniem priekšlikumiem un risinājumiem. Nopietni tiek revidēti publiskās ārtelpas un apkāmes ainavu jautājumi. Jārunā arī par mantojuma saglabāšanu un jauno arhitektūru. Šobrīd uz priekšu virzās arī vairāki sabiedriski nozīmīgi projekti.

Kolēģijas locekļi tiek aicināti apsvērt teritorijas plānojumu, kā vienu no galvenajām šī gada tēmām, kā arī vērst uzmanību uz citiem būtiskiem pilsētībūvniecības attīstības aspektiem, kuros nepieciešami jauni vai uzlaboti risinājumi.

I. Purmale: 2016. gadā norisināsies darbs pie Rīgas pilsētas teritorijas plāna izstrādes. Par teritorijas plānu, runājot, pamatā tēmas, ko apspriežam šajā kolēģijā ir bijušas, teritorijas telpiskie aspekti, ainavu tematiskie plānojumi, publiskās ārtelpas aspekti. Pamatā vajadzētu izdiskutēt, ko mēs teritorijas plānā saistošā veidā varētu nostiprināt un kādus principus pieņemt, uz kuriem turpmāk balstīties. Tematisko plānu ietvaros ir sagatavoti dažādi priekšlikumi un šī kolēģija ir labākais instruments, kā to darīt.

J. Dripe: Pilsētas attīstības plānošanas tēma jebkurā gadījumā ir viena no svarīgākajām. Bet ir jēga runāt arī par projektēšanas un procedūras jautājumiem. Viens secinājums – mums ir daudz institūciju, instrumentu, kas palīdz virzīt pilsētībūvniecības procesus.

H. Gūtmane: Pilsētas veidošanas process šobrīd ļoti atšķirīgs no tā, kāds tas bija padomju laikos, bet institūcijas un instrumenti ir palikuši tādi paši. Mums jāpievērš uzmanība un jādomā par to, kādi mērķi netiek izpildīti, un, ko šobrīd esošās institūcijas vairs nespēj pie reālās situācijas paveikt. Publiskā ārtelpas projektu īstenošanā izkristalizējas problēmas tieši institūciju ietvaros, tādēļ šobrīd pastāvošo institūciju darbība un sadarbība ir jāizvērtē un jāanalizē.

J. Krastiņš: Kopumā šajā kolēģijā tiek izskatīti pilsētai nozīmīgu objektu attīstība. Taču RPAB varētu arī ciešāk sadarboties ar pilsētas teritorijas plānošanas institūcijām. Vajadzētu pārskatīt pilsētas vēsturiskā centra attīstības plānu un principus, uz kuriem tas balstīts. Piemēram, Strēlnieku laukuma potenciālā attīstība šajā plānā nav iekļauta vispār. Jau kopš Rīgas vēsturiskā centra saglabāšanas un attīstības plāna (RVCSAP) stāšanās spēkā 2005. gadā bija skaidrs, ka tā sauktie teritorijas fragmenti ar atšķirīgiem apbūves noteikumiem ir krasi nesaderīgi ar Rīgas attīstības vēsturiskajiem principiem un likumsakarībām un novedis pie šo teritoriju degradācijas un kultūras mantojuma zudumiem. Pieredze to spīdoši pierādījusi, tāpēc RVCSAP pārstrādāšana, faktiski no jauna izstrādāšana ir viena no galvenajām aktualitātēm.

V. Šlars: Viens no veidiem kā ārvalstīs tiek paātrināta projektu virzība ir to iesniegšana atbildīgajām institūcijām elektroniski, nevis papīra formātā. Līdz ar to institūcijas saskaņo projektus paralēli. Šī ir tikai viena no ārvalstu pieredzēm, no kurām būtu vērts mācīties. Taču ir jābūt, kādai institūcijai, kas uzsāk šādu pārmaiņu institūciju darbībā un normatīvajos aktos virzīšanu. Un viena no šādām institūcijām varētu būt RPAB.

V. Brūzis: Pastāv kardināla atšķirība nekustamā īpašuma nodokļu apmēriem dažādās teritorijās. Šobrīd ir pieejamas dažādas iespējas iegūt nekustamā īpašuma nodokļa atlaides, bet trūkst saraksta, kas apkopotu iespējas šīs atlaides iegūt.

T. Kokins: Par 2015. gada darbību varu izteikt RPAB kolēģijai atzinību par to, ka ir izdevies kādus procesus ietekmēt, un novēlēt turpināt turēt stingru mugurkaulu.

Okupācijas muzeja precedents parāda, ka būtu vērts vairāk strādāt ar strukturālajiem aspektiem, kur tie nav sakārtoti. Okupācijas muzeja diskusija varētu nebūt tik asa un ieilgusi, ja Strēlnieku laukuma jautājums būtu sakārtots. Pievienojos tam, ka Rīgas vēsturiskais centrs prasa uzmanību un strukturālo un tematisko jautājumu risināšanu. Sevišķi publiskās ārtelpas un transporta infrastruktūras projektu aspektos.

I. Leikums: Piekrītu, ka nepieciešama pilsētībūvniecības procesa un instrumentu analīze.

E. Bērziņš: Tas, kas šobrīd RPAB būtu jāizdara ir jāintegrē visi šie pilsētas tematiskie plānojumi. Šobrīd tēmu pārklāšanās, piemēram, ainavas, publiskā ārtelpa – tas viss pārklājas un tā integrācija nav vienkārša. Pilsētas attīstības departaments ir pēdējā institūcija, kas vērtē procesu atbilstoši mērķim. Būtu labi, ja RPAB varētu vērtēt un analizēt arī to, kādus rezultātus sniedz arhitektūras izglītības iestādes, balstoties uz diplomdarbu izstādēm, un saprast, kādi ir mūsu mērķi šajā izglītības aspektā, un kā tie tiek sasniegti.

Kopsavilkums

G. Princis:

Var secināt, ka būtu nepieciešams organizēt diskusiju starp dažādu institūciju un attīstītāju pārstāvjiem par iespējām uzlabot būvniecības procesu virzību un padarīt šo institūciju darbību efektīvāku. Kā arī integrēt dažādu institūciju darbībā paveikto kopējā plānā un mērķu uzstādījumā.

Pielikumā M. Straumes e-pasts (sk. [šeit](#))

Sēde tiek slēgta plkst. 16:40

Sēdes vadītājs: G. Princis _____

Sēdi protokolēja: E. Lūse _____

J. Asaris (J. Dambis) _____

E. Bērziņš _____

V. Brūzis _____

J. Dripe

H. Gūtmane

T. Kokins

J. Krastiņš

I. Leikums

I. Purmale

V. Šlars

V. Valgums
